

„DEBILIZ*CIA NÁRODA!“ Slovenský spisovateľ spôsobil mediálne šialenstvo!

Poviem vám pravdu o médiách...

- CZ24 News | 6. září 2023

„DEBILIZÁCIA“ NARODA! Úprimné slová Slovenského spisovateľa [rozpútali](#) vlnu emócií. Spisovateľ Anton Lauček sa vyjadril k téme, o ktorej mainstreamové médiá nechcú počuť ani slovo.

„Debilizácia“ národa

Aj vy zostanete v rozpakoch a zhnusení, keď si zapnete televízor a ovalí vás presila programov chudobných hlavne duchom? Vo svojich základoch majú jedného a toho istého činiteľa, a tým je primitivizmus.

Súkromné televízne spoločnosti vsadili na zábavu ako na hlavnú funkciu nimi vlastniaceho média a na reklamu. Rôzne susedské, rodinné prípady, vymieňajúce sa manželky, variace mamy s varechami vrieskajúce lepšie ako tie druhé, retardované chudery naháňajúce sa za nakupovaním handier, a všetci sú a každý deň „star“ predvádzajúci drzý, tupý, agresívnosťou okorenený dialóg.

Takzvané humoristické programy doplnené vopred nahraným smiechom, vyznačujúce sa nechutnými až obscénnymi narážkami, „smiešnymi“ grimasami a gestami protagonistov, pri ktorých sa nedá smiať, len sa trápne cítiť, lebo vás ich tvorcovia zrejme pokladajú za väčšieho chumaja ako sú sami. Súťaže, kde dospelí účastníci iba reagujú na úlohy pripomínajúce testy z prijímačiek do osobitnej školy. „Hornodolnú“ sériu možno v istom zmysle pokladať aj za urážku slovenského vidieka, na ktorom jej autori nevidia nič pozitívneho – dedinčanov a slovenskú dedinu tu charakterizuje ustavičné opilstvo, obmedzenosť, živelne fungujúci obecný úrad, krčma ako srdce a mozog obce, pochybný farár, chýbajúca dedinská inteligencia a množstvo smutnosmiešnych postavičiek.

Jednotlivé diely budujú na vyfabulovanom príbehu unavujúcom ťažkopádnosťou a stereotypmi. Rodinu ako základ spoločnosti, ktorá je na vidieku prevažne fungujúca, „hornodolní“ tvorcovia pravdepodobne obišli zámerne, veď z dieťaťa nemôžu spraviť trpáka na vlastný obraz. Detská postava by okamžite naznačila, že „kráľ je nahý“, a poriadne. Aby sa ohlupovanie diváka umocnilo, viaceré seriály pre „ťapnutých“ vychádzajú poprepisované i v knižnej podobe. Aj „smotánkové“ ukážky, sledované zakomplexovanou skupinou konzumentov neschopných opluť obrazovku, sa vlastne divákom vysmieávajú.

V prvom rade statočným a slušným ženám, mnohokrát za nizučkú mzdu ťažko pracujúcim, ktorým kamera predvádza veľmi drahé oblečenie, kabelky a topánky tzv. celebrit – ide hlavne o nafúkané škatule vylepšené drahými plastickými zásahmi, z ktorých väčšina, podobne ako pobehtice, nikdy skutočne nepracovala a vydržiavajú ich podozrivo zbohatnutí partneri.

A o „realityšou“, rapídne znižujúcich IQ diváka, je škoda reči. Predtým písali filmové a televízne scenáre umelci – spisovatelia a scenáristi. V súčasnosti sa vynorila horda pisárov s pisoárovými príbehmi vhodnými jedine na spláchnutie. Ak by ste vo vysielaní súkromných televíznych médií hľadali umenie, nepomôže ani lupa. Niet ho tam. Umenie totiž človeka kultivuje, robí ho citlivejším, vnímavejším a múdrejším. A taký je pre médiá nepoužiteľný. Do nimi nastraženej pasce plnej nekultúrneho hnoja padá hlavne mladý divák, jemu sugerujú, že všetko, celý život je úžasná šou,

netreba nič robiť, len sledovať to, čo vysielajú, obdivovať vyšinuté „osobnosti“, pojašene sa baviť, zapájať do súťaží, telefonovať. Ak nie si vulgárny, bezočivý a rozdrapený hlupák, nie si moderný. Vzdelanie a rozhľad je to posledné, čo človek v súčasnej spoločnosti potrebuje. Vtĺkajú mu do hlavy, že zarábať sa dá aj ináč, spoliehať sa na poctivú prácu ako zdroj obživy je prežitkom a záležitosťou pre zaostalú skupinu obyvateľstva.

Trápne televízne a rozhlasové formáty často sprevádzajú moderátori a moderátorky, ktorých prázdne trepanie iba potvrdzuje ich duševnú malosť a mnohokrát katastrofálnu nevzdelanosť. Do svojich relácií nepozývajú výnimočných ľudí, ktorí by mohli byť najmä pre mladú generáciu vzorom – jednak o nich nepočuli a jednak by sa nedokázali s takým človekom erudovane baviť. Maximálne by boli schopní opýtať sa dotyčného alebo dotyčnej na číslo topánok a či pozná našu najpopulárnejšiu hudobnú skupinu „Kvokvokvo“ a jej hit „Čaká nás matúra, sme dutí ako rúra“.

Žiaľ, väčšina občanov ponúknutý mediálny odpad neodmieta. Zvykla si.

S osprostieváním národa sa začína už od materskej škôlky. Tam posadia mládež pred obrazovky a nechajú sledovať animované rozprávky, v ktorých vystupujú hlavne vykonštruované monštrá a obludy, na ktorých ani nerozoznáte, čo to je a kde to má hlavu. Chúdatá deťúrence kukajú, ozaj nevedia na čo, a pritom sa stávajú aj závislými na internete. Ak sa potom stretnú s klasickou rozprávkou o princeznej, Popolvárovi, dobrom deduškovi, v ktorej dobro víťazí nad zlom, nechápu dianie. Nerozumejú, čo je dobro a čo je zlo. (Podľa toho sa neskôr v živote aj správajú.)

Sledovanie obrazovky a bavenie sa so smartfónom spôsobuje malému divákovi stenčovanie formujúcej sa mozgovej kôry smerujúcej k demencii, čo sa stáva až človeku vo vysokom veku – to vedci u detí v posledných výskumoch zistili, no veľa o probléme nesmú publikovať, aby niekomu nekazili miliardové nadnárodné kšefty.

Slovenčina patrí hlavne vďaka svojej gramatike a štylistike k najťažším jazykom na svete. Je zároveň prejavom a dôkazom vysokej kultúrnosti i myšlienkového bohatstva, akým oplývali naši predkovia. Vďaka tomu sa našej školopovinnej mládeži rozvíjali aj tie mozgové kapacity, ktoré iné národy kvôli jednoduchosti svojej materčiny nevyužívali. My sme i preto patrili k tým múdrejším. Lenže v súčasnosti sa dokonalá znalosť jazyka nevyžaduje ani pri nástupe na vysokú školu. To najzákladnejšie, čo museli ovládať žiaci ešte v časoch Márie Terézie, čiže čítanie, písanie a rátanie, naši maturanti poznajú len povrchne.

Skutočný vedomostný základ absolventi prichádzajúci na „výšku“ nemajú. Neodniesli si ho ani zo základnej, ani zo strednej školy. Tam učitelia často nemôžu slobodne a tvorivo učiť, zväzujú ich nezmyselné predpisy z ministerstva. Všetky vzdelávacie inštitúcie sa napokon uspokojili s tým, že majú aspoň nejakých žiakov, a preventívne od nich nič nevyžadujú, aby náhodou neprestúpili na inú školskú ustanovizeň, ináč by škola prišla o financie.

Žiaci potom aj pri malej násobilke používajú kalkulačku a nevedomcom nepodarene opravuje pravopis program nainštalovaný v počítači. Zvyšujú sa počty školákov, ktorí v živote neprečítali žiadnu knihu – nerozumeli by napísanému. (A nik im neprezradí výrok R. W. Emersona, filozofa a mysliteľa, že dobré knihy často nahradia najlepšie univerzity.) Síce dokážu nájsť informácie na internete, ale bez vedomostného základu nie sú schopní vypátrať súvislosti a vsadiť informáciu do kontextu – čiže je pre nich zbytočná. Základné a stredné školy v stave, do akého sa nepodarenými reformami dostali, nedokážu potrebné rozvíjať verbálne a analytické schopnosti žiakov.

Vysoké školy potom stavajú na základoch z piesku. Okrem toho sa povymýšľali odbory príťažlivo marketingovo znejúce, no v súčasnej praxi nevyužiteľné. Svoj zánik majú v sebe už zabudovaný. Takých sú stovky a absolvujú ich tisícky podvedených študentov. V univerzitných učebných

programoch sa neráta s tým, že poslucháčov vysokej školy budú doučať aj vedomosti, ktoré mali ako samozrejmosť už po skončení „zédéešky“ ovládať. Už starí Rimania vedeli, že sa treba učiť naspamäť a nahlas. No vďaka tomu, že sa v našom nižšom školstve presadzuje tendencia „nebifľovať sa“, majú študenti často zakrpatené centrálne mozgu rozvíjajúce a upevňujúce pamäť a na vysokej škole im robí obrovské problémy osvojovanie vedomostí a verbálna prezentácia. (Skúste sa ich spýtať, či vedia zarecitovať naspamäť nejakú báseň.

Budú na vás pozeráť ako na trojštvrťového blázna.) Potom už, ako rezultuje filozof a publicista K. P. Liessmann, na štátniciach sledujeme iba powerpointovú prezentáciu, akej by bolo schopné každé dieťa, ktoré sa trochu naučilo zaobchádzať so softvérom. Obyčajná výmena fólií supluje akademický výklad. Substancia prezentácie je prekrytá technikou prezentácie.

Po absolvovaní vysokoškolského štúdia prichádzajú na Slovensku do praxe pologramotní magistri, inžinieri a doktori. Ich bakalárske a diplomové práce sa hmýria pravopisnými aj stylistickými lapsusmi a preštylizovanými textami, ktoré si posťahovali z internetu – je hanbou, že túto biedu vzdelanosti vysokej školy hrdo vešajú na internet. A spoločenská klíma nás presviedča, vraj nám absolventi, ktorí nevedia poriadne písať a čítať a ktorí iba simulujú znalosti týkajúce sa vedy a vzdelania, stačia.

Budúca inteligencia nemá problém chodiť do školy v teplákoch alebo maskáčoch, dať sa označovať piercingom ako jalovice alebo kedysi otroci, produčovať sa po ulici so smiešnymi gundžami na ušiach a káblami z nich trčiacimi a mnohí z nich, keďže si nedokážu ozdobiť ducha, „skrásľujú“ svoje telo stupídny tetovačkami. (Ktorý normálny rodič zverí svoje dieťa v materskej škôlke učiteľke počmárannej ako šašo?) Absorbovaniu vedomostí a ich rozvíjaniu sa vzpierajú, uchylujú sa k plagiátorstvu, odpisovaniu a podvádžaniu. „Vysoké školy prestávajú byť ostrovmi ducha, na ktorý keď študent vstupuje, dostane chuť vedieť, poznávať a vzdelávať sa – stali sa len agentmi a pomocníkmi v naplňovaní ekonomických a byrokratických záujmov“. Toto

Liessmannovo konštatovanie vystihuje súdobé nastavenie väčšiny univerzitného školstva vo svete a my nie sme výnimkou. A navyše na Slovensku spomenutý trend mohutne rozvíjame: bakalárska a diplomová práca sa dá beztrešne kúpiť, titul tak isto. Vlastne tolerujeme trestný čin podvodu, lebo vzdelanie, to, čo si kultúrne národy nadovšetko vážia, u nás rapídne stráca svoju hodnotu.

Vyspelé národy si školstvo naozaj, a nielen verbálne ako my, pestujú. Vedia, že iba vzdelané obyvateľstvo sa dopracuje k vysokej životnej úrovni. Preto sa usilujú, aby ich deti učili len tí najlepší. My sme sa postarali o to, aby dobrí a najlepší z krajiny pod Tatrami odchádzali a radšej sa už nikdy nevracali. Po parlamentných voľbách na Slovensku ministerstvo školstva obvyčajne uchmatne strana prezývaná „Národnou strakou“, a tá nemá najmenší problém okrádať deti a mládež. A bohorovne sa nadrapujúci politici, aby vyšli v ústrety spodine, útočia na učiteľov, lebo majú dva mesiace prázdnin. Ale nedopovedia, že keby ich kantor nemal, po pár rokoch skončí v blázinci.

Divadelné scény vo väčších mestách našej krajiny bývali chrámom umenia. Na predstavenia chodilo obecenstvo vyobliekané sviatočnejšie ako do kostola – ženy v elegantných róbach, mužská časť v oblekoch. V súčasnosti sa tak obliekať netreba. Pokojne si na seba navlečte to, čo sa nosí do maštale alebo na brigádu. Lebo výrazy a dianie, ktoré divák na doskách sleduje, je v prípade viacerých predstavení vhodné ozaj pre ošipané. Módne spracovanie klasikov prešpikované vulgarizmami až po nahých účinkujúcich má byť pre divadlo cestou ako prilákať diváka.

Aj verejnoprávny rozhlas by ste niekedy najradšej vypli, lebo namiesto dobrej populárnej hudby vysiela zavýjanie, nôtenie, blikanie, húkanie, „jéjékanie“, rapotanie – väčšinou ide o tzv. pesničky poskladané všelijakými superstaristami, ktorí, podobne ako v rozhlase zamestnaný hudobný redaktor, nemajú šajnu o tom, čo môžeme klasifikovať ako skutočnú melódiu a hudobný nápad.

Navyše aj úbohosť textov dokazuje amaterizmus „textára“.

Takúto produkciu, „obtýždeň“ opakujúcu sa, sprostredkujú dosť zavčasu ráno, kedy sa poslucháči ešte nestihli naraňajkovať, a tak pri napínaní na dávenie nemusí dôjsť k finále. Pritom vlastnime nemálo súčasnej a aj staršej kvalitnej slovenskej populárnej hudobnej produkcie – a to nehovorím o českej, ktorá nám je blízka – no zrejme v branži „vzdelaní“ redaktori ju nepoznajú. Ak by ste sa takého opýtali, či pozná napríklad šansóny a počul o Édith Piaf, pozeral by na vás ako Winnetou na mobil.

Výhľad na krásu prírody pri cestách sme nahradili tisíckami billboardov. Žiadny štát na svete takéto prznenie svojej krajiny nedopustil. Zálaha reklamy na veľkých tabuliach smrdí ako každá navoňavovaná zdochlina. Veľké farebné plagáty obsadili hlavne politické strany a politici. Presviedčajú naivných, vraj oni jediní chcú dobro pre Slovensko a nekonečné blaho pre národ. Väčšinou sú to práve tí, ktorí nás od začiatku okrádajú. Nepotrebuju, aby občania múdreli. Pretože takí by žiadali nakradnuté vrátiť a zlodejov posadia do basy.

Poriadne sa im prizrite! Každý s vypleštenými očami, akoby ho práve prepustili z liečenia... Človek si dá iba hlavu do dlaní a spytuje sa, čo sa to vlastne deje? Prečo sa programovo naordinovanému hlúpnutiu nevzpierame?

Asi mala pravdu nebohá stará mať, keď vyhlasovala, že „sprostosť je tiež darom Božím“. Len čím sme si ho tak prehojne zaslúžili?

[ZDROJ](#)